

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy wykładni dyrektywy 2006/112⁽¹⁾, w szczególności jej art. 24, 28, 167 i 168 lit. a) należy dokonywać w ten sposób, że w ramach sprzedaży nieruchomości, które nie są wpisane do krajowego rejestru nieruchomości (księgi wieczystej) i nie są wpisane do ewidencji gruntów w chwili zbycia, kupujący będący podatnikiem, który na mocy umowy zobowiązuje się do dokonania na własny koszt czynności niezbędnych do pierwszego wpisu nieruchomości do krajowego rejestru nieruchomości, dokonuje świadczenia usług wobec sprzedającego, czy też nabycia usług związanych ze swoją inwestycją w nieruchomości, w związku z którym należy uznać jego prawo do odliczenia podatku VAT?
- 2) Czy wykładni dyrektywy 2006/112, w szczególności jej art. 167 i 168 lit. a), można dokonywać w ten sposób, że koszty poniesione przez kupującego będącego podatnikiem w związku z pierwszym wpisem do rejestru nieruchomości, w odniesieniu do których kupującemu przysługuje roszczenie o przyszłe przeniesienie prawa własności i które zostały mu sprzedane przez sprzedających, którzy nie wpisali do księgi wieczystej swojego prawa własności do nieruchomości, mogą zostać uznane za czynności przygotowujące do inwestycji, w związku z którymi podatnikowi przysługuje prawo do odliczenia podatku VAT?
- 3) Czy należy dokonywać wykładni przepisów dyrektywy 2006/112, w szczególności art. 24, 28, 167 i art. 168 lit. a), w ten sposób, że koszty poniesione przez kupującego będącego podatnikiem przy pierwszym wpisie do rejestru nieruchomości sprzedanych mu nieruchomości, wobec których kupującemu na podstawie umowy przysługuje roszczenie o przyszłe przeniesienie prawa własności przez sprzedających, którzy nie wpisali do księgi wieczystej ich prawa własności nieruchomości, należy uznać za świadczenie usług dla sprzedających w sytuacji, gdy sprzedający i kupujący zgodzili się, że cena nieruchomości nie obejmuje kosztów czynności związanych z wpisem do ewidencji gruntów?
- 4) Czy w rozumieniu dyrektywy 2006/112 koszty administracyjne związane z nieruchomościami, które zostały sprzedane i w stosunku do których kupującemu przysługuje roszczenie o przyszłe przeniesienie prawa własności przez sprzedającego, w tym także, ale nie wyłącznie, koszty pierwszego wpisu do rejestru nieruchomości, muszą być obowiązkowo poniesione przez sprzedającego? Czy też koszty te, na podstawie umowy między stronami, mogą zostać poniesione przez kupującego lub przez dowolną stronę transakcji, w związku z czym danej osobie przysługuje prawo do odliczenia podatku VAT?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. 2006, L 347, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 16 listopada 2018 r. – Komisja Europejska / Republika Federalna Niemiec**(Sprawa C-718/18)**

(2019/C 54/09)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: M. Noll-Ehlers, O. Beyne)

Strona pozwana: Republika Federalna Niemiec

Żądania strony skarżącej

1. Stwierdzenie, że Republika Federalna Niemiec uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na podstawie dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/72/WE z dnia 13 lipca 2009 r. dotyczącej wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej i uchylającej dyrektywę 2003/54/WE⁽¹⁾ oraz dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/73/WE z dnia 13 lipca 2009 r. dotyczącej wspólnych zasad rynku wewnętrznego gazu ziemnego i uchylającej dyrektywę 2003/55/WE⁽²⁾, ponieważ nienależycie przetransponowała

— art. 2 pkt 21 dyrektywy 2009/72/WE i art. 2 pkt 20 dyrektywy 2009/73/WE;

- art. 19 ust. 3 w związku z art. 19 ust. 8 dyrektyw 2009/72/WE i 2009/73/WE;
- art. 19 ust. 5 dyrektyw 2009/72/WE i 2009/73/WE;
- art. 37 ust. 1 lit. a) i ust. 6 lit. a) i b) dyrektywy 2009/72/WE oraz art. 41 ust. 1 lit. a) i ust. 6 lit. a) i b) dyrektywy 2009/73/WE;

2. obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarga dotyczy nieprawidłowej transpozycji do prawa niemieckiego dyrektyw 2009/72 i 2009/73 odnoszących się, odpowiednio, do rynku wewnętrznego energii elektrycznej i rynku wewnętrznego gazu ziemnego w drodze Energiewirtschaftsgesetz (ustawy o zapatrzeniu w energię i gaz, zwanej dalej „EnWG”). Zdaniem Komisji transpozycja za pomocą EnWG została dokonana w niedostateczny sposób w czterech punktach. Po pierwsze, definicja przedsiębiorstwa zintegrowanego pionowo określająca, które przedsiębiorstwa podlegają zawartym w dyrektywach przepisom dotyczącym rozdzielania określonych rodzajów działalności (unbundling), została przetransponowana do prawa niemieckiego jedynie w ograniczony sposób. Po drugie, przepisy w odniesieniu do okresów przejściowych dotyczących zmiany funkcji w ramach przedsiębiorstwa zintegrowanego pionowo nie zostały w pełni przetransponowane. Po trzecie, także przepisy, które zakazują posiadania określonych interesów w jakiegokolwiek części przedsiębiorstwa zintegrowanego pionowo lub otrzymywania od niej korzyści finansowych, zostały przetransponowane tylko w ograniczony sposób. Wreszcie przyznanie kompetencji w EnWG narusza wyłączne kompetencje krajowego organu regulacyjnego, które to kompetencje są przewidziane w dyrektywach.

Zdaniem Komisji powyższe uchybienia stanowią naruszenie art. 2 pkt 21 dyrektywy 2009/72/WE i art. 2 pkt 20 dyrektywy 2009/73/WE, art. 19 ust. 3 w związku z art. 19 ust. 8 dyrektyw 2009/72/WE i 2009/73/WE, art. 19 ust. 5 dyrektyw 2009/72/WE i 2009/73/WE oraz art. 37 ust. 1 lit. a) i ust. 6 lit. a) i b) dyrektywy 2009/72/WE, jak również art. 41 ust. 1 lit. a) i ust. 6 lit. a) i b) dyrektywy 2009/73/WE.

⁽¹⁾ Dz.U. 2009, L 211, s. 55.

⁽²⁾ Dz.U. 2009, L 211, s. 94.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Düsseldorf (Niemcy) w dniu 16 listopada 2018 r. – Ferrari S.p.A. / DU

(Sprawa C-720/18)

(2019/C 54/10)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberlandesgericht Düsseldorf

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Ferrari S.p.A.

Strona pozwana: DU

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przy ocenie kwestii, czy używanie pod względem rodzaju i zakresu ma charakter rzeczowy w rozumieniu art. 12 ust. 1 dyrektywy 2008/95/WE ⁽¹⁾, w przypadku znaku towarowego zarejestrowanego dla szerokiej kategorii towarów – w niniejszym przypadku pojazdów lądowych, w szczególności samochodów i ich części – ale faktycznie jest używany wyłącznie w odniesieniu do szczególnego segmentu rynku – w niniejszym przypadku drogich luksusowych samochodów sportowych i części do nich – należy odnieść się ogólnie do rynku zarejestrowanej kategorii towarów czy można odnieść się do szczególnego segmentu rynku? Czy wtedy, gdy używanie dla szczególnego segmentu rynku jest wystarczające, znak towarowy w postępowaniu w przedmiocie wykreślenia ze względu na wygaśnięcie praw właściciela należy utrzymać w mocy w odniesieniu do tego segmentu rynku?